

Oběd na rozloučenou s biskupy České republiky Praha, 30. května 2011

Nejdůstojnější pane předsedo této biskupské konference,
drazí biskupové české církve,

už naše setkání u příležitosti zasedání České biskupské konference bylo určitým druhem loučení. Takže se nyní budu v hlavních myšlenkách opakovat.

Do České republiky jsem přišel s bázni; byly to především obavy z jazyka. Odcházím s nostalgií a poněkud s lítostí, protože jsem poznal srdce biskupů, kvality křesťanského společenství a mimořádnou nádheru této země.

Zmínil jsem jazyk: tady musím znovu vyjádřit svoji omluvu, protože to byl můj osten. Jako určité pokoření jsem prožíval svoji neznalost řeči, především pak s přibývajícimi roky, když vzrůstala moje láska k lidu a církvi v České republice. Chtěl jsem sdělit tolik věcí, neboť jsem se cítil být solidární s touto církví, ale moje neznalost mne činila němým a zahanbovala mne.

Častokrát jsem vám opakoval, že na počátku mne očarovalo kouzlo tohoto hlavního města; krása celé české země (jejíž krajina je něžná a oddechová); lidskost, kulturní bohatství a smysl zdejších lidí pro autonomii (samostatnost) a kulturu.

Budte hrdí na dědictví katolické církve a chraňte je. Mnohokrát jsem připomínal, že značná část této nádhery, kterou umění a kultura v hojnosti rozsely v České republice, byla vytvořena nebo inspirována křesťanskou vírou, která je radostná, usmívající se, sváteční a která v Evropě nemá obdoby: chci tím říci, že je zvláštním vyjádřením vašeho ducha (génia). Jde o ducha, který nadále přetrvává v kázni a harmonii liturgických oslav a ve smyslu pro hudbu. Spoléhejte s jistotou na tuto krásu, protože krásu nás spasí; vždyť formuje (modeluje) smýšlení a prohlubuje inteligenci.

Po nějakou dobu se mé povědomí otevíralo novým horizontům; a v posledním čase přišla rychlá a bouřlivá proměna. Uvědomil jsem si, že církev v České republice nemá k ukazování jen předměty (věci): představila vynikající a příkladné osobnosti a to i ve složitých dobách, jakými byl minulý režim; mám dokonce dojem, že (komunistický) režim zuniformaloval a umlčel takřka všechny, včetně zástupců pocházejících z řad církve: není však nic, co by poskytlo větší svobodu víře v Krista. Myslím na kardinály Štěpána Trochu,

Josefa Berana, Tomáše Špidlíka, arcibiskupa Karla Otčenáška, který bude mít pohřeb v tomto týdnu. Vzpomínám na velké množství kněží, kteří vydali svědectví Kristu, drženi vírou, která jim dala čestnost, přímou, lidskou odvahu, vytrvalost, a přese všechno, vlídnost a lásku. Také ti všichni si zaslouží, aby jim církev v České republice zajistila čestné místo v dějinách minulého století; vždyť stvrдили víru a vyjádřili účinnost společenského života lidí této země. Jsou vzorem a příkladem pro věřící i nevěřící: byli to lidé pro všechna období (do pohody i nepohody).

Pociťuji povinnost připomenout s vděčností návštěvu Svatého otce Benedikta XVI. v září 2009. Dotkla se strun, které sejevily jako neexistující ve vnímavosti vašeho národa: byla protijedem na uzavřenost a strach; probudila city, znovu zapálila katolickou hrdost a jistě, ne na posledním místě, navrátila slávu tolika hodnotným náboženským památkám a historickým kultovním místům, která zkrášlují českou zem. Národ je vůči církvi a jejím představitelům skeptický, vzpomínky na minulost nejsou totiž všechny pozitivní. Jde tedy o to znovuzískat důvěru prostřednictvím lidskosti a lásky. Potřebují horlivé a lidské pastýře: budou vás následovat, protože už teď si vás váží a to mnohem víc, ne vy sami se domníváte.

Ze srdce vám děkuji za přátelství. Z celého srdce budu vzpomínat na vás i na vám svěřená společenství. Je-li pravdou, že mně bylo lépe v několika jiných zemích, na žádném jsem se nezamíloval do církve tak jako v České republice. Právě, z Boží milosti, probíhají nové Letnice. Pán ať vám na přímluvu blahoslavené Panny Marie dá dobré zdraví, moudrost, bratrství a provází vás svou milostí.

Děkuji za vaše trpělivé naslouchání, dnes a kdykoli před tím při tolika různých příležitostech.

+ *Mons. Diego Causero*
apoštolský nuncius